

den Militaires Tjenesteplichter, men som iøvrigt have samme Charakter, enten de begaaes af en Militair eller en Civil, f. Ex. Bestikelse eller Kassefangel; for saadanne er der nemlig ikke fundet tilstrækkelig Anledning til at søge nogen særegen Straf foreskrevet i den militaire Straffelov.

Til § 2.

Paa Grund af den Tvivl, der oftere er opstaaet, er Bestemmelsen givet. Denne afgjør forresten ikke, paa hvilke Forbrydelser den kan faae Anvendelse, hvilket, hvad de i Udlandet begaaede Forbrydelser angaaer, maa bedømmes efter Straffelovens almindelige Regler.

Til §§ 3 og 4.

Her omhandles, i hvilket Tilfælde undtagelsesviis Personer, der ikke høre til den danske Krigsmagt, kunne blive at straffe efter de danske militaire Love. En saadan Bestemmelse, som findes i § 4, findes i de fleste Krigslove, men er vanskelig at begrænse. Paa fjendtligt Territorium og det frie Hav har den ingen Betænkelighed. Paa neutralt Territorium kan den ikke lettelig komme til Anvendelse, da den ikke kan ophæve Folkerettens Regler, og om end en Deel af Krigsmagten opholder sig sammesteds, kan den i Almindelighed ikke siges at have „besat“ eller at „beherste“ noget af Territoriet. I Udlandet vilde Bestemmelsen tildeels komme i Strid med den almindelige Straffelovs § 74 og § 77 og synes ikke nødvendig, med mindre en Deel af Riget er i Oprør, der skal dæmpes med Krigsmagt, men herfra synes man efter Rigets nuværende Bestaaenhed at kunne horte. Paa en forbunden Magts Territorium vil der neppe fremkomme Indsigelse imod Bestemmelsen, naar den Skyldige er en fjendtlig Undersaat eller iøvrigt en Fremmed; men man kan vel tænke sig Indsigelse, naar Krigsmagten vil tiltage sig Myndighed over nogen af den forbundne Magts Undersaatter, og det er muligt, at Krigsmagten i saa Tilfælde maa opgive Myndigheden. Smidlertid pleer Reglen ikke i fremmede Love at være mere indskrænket

end her foreslaaet. For at Bestemmelsen skal faae Betydning, maa iøvrigt en tilsvarende gives i Rettergangsloven om Krigsmagtens Domsmyndighed.

Om man ogsaa vil beholde den efter Folkeretten i Pragis gjældende Regel, at enhver Spion, der paagribes af Krigsmagten, dømmes af Krigsret, behøver dog ikke enhver Spion at underlægges den militaire Straffelov, da Straffen, hvis han ikke hører til den danske Krigsmagt, kan i Indlandet bestemmes efter den almindelige Straffelov, jfr. dennes § 74.

Til § 5.

Reglen er nu, at de Militaire tiltales ved Krigsret ogsaa for Forbrydelser, som de have begaaet, førend de bleve indlemmede i Krigsmagten, men som først senere opdages. Skjøndt der kan være Anledning til at indskrænke denne Regel, kan den dog neppe ganske hæves, saasom for det Tilfælde, at den Paa-gjældende skal tiltales tillige for en militair Forbrydelse, eller at en Deel af Krigsmagten er i Udlandet, og i ethvert Tilfælde vedbliver Reglen at gjælde som hidtil, saalænge ingen ny Bestemmelse er givet i Rettergangsloven.

Til § 6.

Denne Regel er en Følge af den Grundfætning, at en militair Afdeling, som kommer udenfor Rigets Grændser, vedbliver at staae under samme Love som i Hjemmet, jfr. den almindelige Straffelov § 8. Enkelte Vendinger forekomme i Lovforslagets 9de Cap.

Til § 7.

Denne Regel slutter sig til borgerlig Straffelov af 10de Februar 1866 § 6.

2det Capitel. Om Straffene.

Ved Spørgsmaalet om Straffene har man maattet tage under alvorlig Overveelse,